

съ черги и нови платна. Вжтре седѣха хора, които весело махаха съ ржце и се провикваха къмъ влака. Единъ ездачъ, съ бѣла кърпа подъ калпака тичаше предъ колитѣ. Сватбари отиваха отъ едно село въ друго. Въ рамката на прозореца процесията се мѣрна за мигъ, като старинна щампа и изчезна въ мъглата.

Младиятъ мжжъ дълго гледа натакъ — утихналъ, унесенъ, почти радостенъ. Какво бѣ станало? Дѣ бѣше оная остра тревога, лютата мжка и ненавистъ, които го душаха? Или това бѣ само краткъ отдохъ предъ новъ, още по-коваренъ неврастениченъ пристѣпъ?.. Той се усмихна добродушно: „Е, добре де! По дяволитѣ!.. Нека идва!..“ Нали сега му бѣше добре, както отъ години не бѣ се чувствувалъ?.. Въ паметъта му се мѣркаха разпокжсани, но ясни, всички образи и нѣща отъ тоя следъ обѣдъ, въртѣха се и после сж събираха въ нѣкаква странна общность. Селянитѣ съ тежкитѣ ямурлуци, ей тая весела сватба въ посърналото вечерно поле, дѣдото отъ станцията, и дветѣ румени момичета... „Тѣ сега се черпятъ навѣрно, съ чай — спрѣ за минута